

Del 'Poema de Clinica'

XV

Aquesta malalta, delicada i subtil
- "lilium inter lilia!" - ha entrat a la Clinica
com si vingues acompanyada invisiblement
de la Mare de Deu.

Ha esperat el moment amb resignació d'orelleta.
Quan se li ha acostat al llit (amb la careta
de l'anestèsia a la mà, aquest Doctor amorós,
conecte i pal·lid; aquest Doctor, que podria
afegir a l'anguinis monòleg d'Hamlet:

- morir! Dormir! Dormir? Somniar tal
volta? - un nou concepte de l'ambul·lació, la
malalta delicada i subtil, amb un poc de
neguit ha exclamat:

- Vingui, doctor: vingui de seguida.

- No temis res, senyora. Respiri ben natu-
ralment i compti: un... dos... tres...

Amb una veu tota profunda i clara d'esperit
ha contestat la malalta:

- No, jo diré: "Deu vos salvi, Maria..."

Y, apartant un moment la careta amb la
mà cadavèrica, com si fos un cable d'amarçot,
ha afegit:

- Però aquesta idea no creguin que sigui nova:
és del meu confessor.

"Lilium inter lilia!" - No ha volgut que ningú
pensés equívocament:

- Quina dona tan delicada!

Y tot hom ha pensat:

- que és delicada, aquesta dona!

Ramon Sureda Senties
1919